

Адміністративна відповідальність повинна відігравати роль не покарання, а стимулювання до дотримання норм законодавства, яке визначає позитивний сценарій взаємодії громадян і держави на основі соціальної угоди суспільства і держави.

Література

1. Полушкин А.В. Информационное правонарушение: понятие и виды: автореф. дис. ... канд. юрид. наук. Екатеринбург, 2009. 26 с.

2. Колпаков В.К. Предмет адміністративного права: поняття, структура і система адміністративно-правових відносин. Питання адміністративного права. Кн. 2. Харків: Оберіг, 2018. С. 17.

3. Бачило. И.Л. Информационное право: учебник. Москва: Высшее образование, Юрайт-Издат, 2011. 522 с.

4. Правдюк С.А. Класифікація інформаційних правопорушень. *Порівняльно-аналітичне право*. 2013. № 4. С. 209-211.

УДК 342.95(043.2)

Кунєв Ю.Д., д.ю.н., професор,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Легеза Є.О., д.ю.н., професор,
Університет митної справи та фінансів, м. Дніпро, Україна

ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ ЯК ПРЕДМЕТ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО ДОСЛІДЖЕННЯ

Для створення нового визначення «забезпечення інформаційної безпеки» поєднали два визначення «забезпечення безпеки» і «інформаційна безпека». Вийшло наступне.

Забезпечення інформаційної безпеки – вжиття заходів щодо зменшення загального рівня небезпеки систем, пов'язаних з обігом інформації за рахунок передбачення умов, коли може бути завдана шкода, розробка та вжиття заходів і засобів, які зменшать або ліквідують ризик завдання шкоди.

Коли починають говорити про забезпечення безпеки, то автоматично треба визначити ризики небезпеки, рівні забезпечення безпеки з подальшою реалізацією заходів із її забезпечення, хоча б на мінімально можливому рівні.

Наступним визначенням є «інформаційна безпека держави». Під час розгляду цього питання будемо спиратися на визначення науковців.

Інформаційна безпека держави – це стан інститутів держави і суспільства в структуру яких входять підсистеми, пов'язані з обігом (створенням, поширенням, перетворенням і використанням) інформації, формуванням і використанням інформаційних ресурсів, функціонуванням

інформаційних систем, необхідні для реалізації інтересів і задоволення потреб фізичних та юридичних осіб в інформаційній сфері.

Наступним кроком є з'ясування сутності та змісту поняття «правове забезпечення інформаційної безпеки».

Визначальною складовою інформаційної безпеки є її правовий компонент, який полягає в наявності системи правових норм та гарантій їх дієвості за напрямками реалізації функцій держави у сфері інформаційної діяльності: регулятивної та охоронної.

Таким чином, предмет правового забезпечення інформаційної безпеки утворюється сукупністю суспільних відносин, пов'язаних з інформацією, інформаційною діяльністю, інформаційною інфраструктурою і правовим статусом суб'єктів інформаційної сфери, що належать до об'єктів національних інтересів, а також із проявом загроз безпеці цих об'єктів.

Правове забезпечення інформаційної безпеки держави є складовою предмету інформаційного права, зокрема, як складовою адміністративного права.

Правове забезпечення діяльності із забезпечення інформаційної безпеки можна подати як упорядкування, узгодження взаємопов'язаних систем норм діяльності й норм права, необхідних для набуття якостей та закріплення закономірностей, які забезпечать результативність і розвиток певної діяльності й відповідної соціальної системи.

Таким чином, правове забезпечення діяльності із забезпечення інформаційної безпеки надає цілісності та ефективності систем норм права і діяльності й полягає в організації систем діяльності з реалізації норм права та організації системи норм, що визначають діяльність. До цієї системи залучається різне коло суб'єктів, яке визначається досліджуваними видами діяльності.

Можна стверджувати, що за допомогою права регулюється весь процес державно-правової організації соціальних систем. Право опосередковує процеси організації, і зокрема управлінську діяльність, та покликане створювати для неї оптимальний правовий режим.

Предметом розгляду правового забезпечення інформаційної безпеки є не тільки сама діяльність але й елементи, включені до системного подання цієї діяльності, тобто повна схема кооперації діяльностей учасників взаємодії при здійсненні такої діяльності – це, зокрема:

– правозастосовча діяльність органів державної виконавчої влади на які покладено завдання із забезпечення інформаційної безпеки, які виконують її основні функції;

– діяльність суб'єктів діяльності із забезпечення інформаційної безпеки, яка залучається до системи діяльності органів державної виконавчої влади на які покладено завдання із забезпечення інформаційної безпеки;

– правотворча діяльність з питань формування та реалізації

інформаційної політики щодо забезпечення інформаційної безпеки;

– діяльність фахівців, які виконують забезпечувальні (ресурсні) функції із забезпечення інформаційної безпеки;

– діяльність адміністрації органів державної виконавчої влади на які покладено завдання із забезпечення інформаційної безпеки з організування, керівництва та управління діяльністю їх органів та підрозділів на різних рівнях системи.

Кожен із напрямків діяльності за функціональною спрямованістю розглядається за різними аспектами. Кожен із аспектів дослідження (організаційний та правовий) має в основі власну функціональну модель, що відображує певний бік функціонування системи та побудований за ієрархічним принципом, від планетарного масштабу до масштабу окремої людини.

Правове забезпечення інформаційної безпеки держави є складовою предмету інформаційного права, зокрема, як складової адміністративного права. Важливим є створення правової бази на основі поєднання ідей правового регулювання інформаційної сфери та принципів забезпечення національної безпеки. Адже інформаційна безпека є складовою системи національної безпеки і водночас виступає властивістю інформаційної сфери суспільства.

УДК 342.7:004:048.77 (043.2)

Миронець О.М., к.ю.н., докторант,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ПРАВО ЛЮДИНИ НА ТЕХНО-МОДИФІКАЦІЮ ВЛАСНОГО ТІЛА В ЕПОХУ ТРАНСГУМАНІЗМУ

Сучасний розвиток людства відбувається в умовах глобальних змін, соціальних трансформацій й утвердження трансгуманістичних ідей у всьому світі. На думку Сабадоса К., швидкість змін підсилює динамічну взаємодію між наукою, технологіями та суспільством. Громадський дискурс звернувся до тем, що раніше належали до сфери наукової фантастики [1]. Не можна сказати, що усі держави економічно, а головне морально готові сприйняти сутнісне наповнення вказаного, а також пов'язані з цим прямі й непрямі наслідки. Як вдало зауважує Денежніков С., сьогодні зі статей та маніфестів прибічників трансгуманізму всі добре знають, що на зміну людині прийде пост-(транс-) людина [2, с. 92].

На нашу думку, новий світовий порядок матиме своїм неодмінним елементом функціонування людської істоти нового типу, яка крім усього іншого матиме інтегровані у власне тіло імплантати (імпланти). З одного